Kapłaństwo w typie

Przygotowanie do kapłaństwa

„Błogosławiony i święty ten, który ma udział w pierwszym zmartwychwstaniu; nad nimi druga śmierć nie ma mocy, lecz będą kapłanami Boga i Chrystusa i panować z nim będą przez tysiąc lat” — Obj. 20:6.

Kluczem do zrozumienia Bożego Planu jest uświadomienie sobie, że istnieją dwa odrębne wieki odkupienia: obecny Wiek Ewangelii, z jego niebiańskim powołaniem oraz nadchodzące Tysiącletnie Królestwo, które niesie ze sobą ziemską nadzieję. W każdym z tych wieków odkupienia powołani są pojednani z Bogiem dzięki dziełu kapłana lub kapłaństwa, które prowadzi ich do Boga i oczyszcza z grzesznych skłonności.

W obecnym Wieku Ewangelii Jezus pełni rolę naszego kapłana w chwale. „Mamy takiego arcykapłana, który usiadł po prawicy tronu Majestatu w niebie, jako sługa świątyni i prawdziwego przybytku, który zbudował Pan, a nie człowiek” (Hebr. 8:1-2). Jezus działa jako orędownik w naszym imieniu. Zapewnia nam odkupienie od przekleństwa Adamowego i pomaga nam przezwyciężyć wpływ grzechu, oczyścić nasze serca i intencje oraz postępować bardziej sprawiedliwie według Bożych zasad.

W nadchodzącym Tysiącletnim Królestwie Jezus również będzie pełnił funkcję arcykapłana dla ludzkości. W tym czasie święci, którzy rozwinęli się podczas Wieku Ewangelii, będą z Nim aby wspierać pojednanie świata z Bogiem, służąc jako „kapłani” w imieniu „Boga i Chrystusa”. Będą pomagać ludzkości w oczyszczaniu serc i zamiarów, przestrzeganiu pobożnych zasad oraz kroczeniu drogą świętości. Osoby, które podążą tą ścieżką, osiągną ludzką doskonałość i życie wieczne.

Przygotowanie Przybytku

Ostatnie rozdziały Księgi Wyjścia szczegółowo opisują sposób budowy Przybytku Izraela, począwszy od rozdziału 36. Besalel i Oholiab, wraz z innymi pomocnikami, „odebrali od Mojżesza wszystkie dary, które przynieśli synowie izraelscy na wykonanie prac, potrzebnych do służby w świątyni. […] wszyscy zręczni wykonawcy wszelkiej pracy potrzebnej do służby w świątyni” wzięli dostarczone materiały, których było tak dużo, że mieli „więcej niż potrzeba” (2 Mojż. 36:2-5). Wówczas Mojżesz ogłosił, że datki ludu są wystarczające. „I lud zaprzestał przynosić. A tego, co zniesiono, wystarczało na wykonanie wszelkich prac, a nawet zbywało” (wersety 6-7). Jakże wspaniałe serce i ducha współpracy wykazali Izraelici, wznosząc miejsce uwielbienia dla Boga.

Prace postępowały zgodnie z opisem zawartym w dalszej części Księgi Wyjścia (2 Mojż. 36:1-39:31). „Tak została ukończona wszelka praca nad przybytkiem Namiotu Zgromadzenia” (2 Mojż. 39:32). W wersecie 33 przybory zostały przyniesione do Mojżesza w celu ich sprawdzenia, a werset 43 stwierdza: „Gdy Mojżesz obejrzał całe dzieło, zobaczył, że zrobili je tak, jak nakazał Pan, tak je zrobili”.

Zanim jednak przystąpiono do składania części, z których miał powstać przybytek, Bóg nakazał Mojżeszowi poczekać do „pierwszego dnia pierwszego miesiąca”, kiedy to „wzniosą przybytek, Namiot Zgromadzenia” (2 Mojż. 40:2). W rezultacie „przybytek został wzniesiony pierwszego dnia pierwszego miesiąca drugiego roku” (2 Mojż. 40:17).

Możliwe, że Bóg kazał im poczekać na pierwszy dzień nowego roku, aby wskazać na początek nowego wieku w Bożym Planie, a konkretnie pierwszego wieku odkupienia, znanego jako Wiek Ewangelii. Podobna sytuacja występuje w Księdze Rodzaju 8:13, gdzie po zakończeniu potopu Noe zauważa, że „wyschły wody na ziemi”. Wody, które usunęły bezbożnych, teraz zniknęły, co sugeruje czas, w którym przekleństwo śmierci ciążące na ludzkości dobiegnie końca, gdy Królestwo zostanie wprowadzone. Księga Rodzaju 8:13 zaznacza, że miało to miejsce „w miesiącu pierwszym, pierwszego dnia tego miesiąca”, co oznacza początek nowego roku. W każdym z tych przypadków pierwszy dzień nowego roku wskazuje na otwarcie nowego wieku błogosławieństw i odkupienia.

Księga Wyjścia 40:18-38 opisuje następnie przygotowanie przybytku do służby. Niezbędne były jednak dodatkowe elementy, mianowicie wskazówki dotyczące składanych ofiar oraz przygotowanie kapłaństwa do ich składania.

Księga Kapłańska

Wskazówki te można znaleźć w Księdze Kapłańskiej, która w pierwszych siedmiu rozdziałach opisuje ofiary składane w Przybytku. Wyróżniamy trzy podstawowe rodzaje ofiar:

1. Ofiary całopalne, które zapewniają przebłaganie.
2. Ofiary spokojne, dobrowolne ofiary składane przez Izraelitów w celu wyrażenia wdzięczności

za pokój osiągnięty dzięki pojednaniu.

3. Ofiary za grzech, mające na celu zadośćuczynienie za niezamierzone grzechy Izraelitów. (Ofiary za występek stanowią szczególny rodzaj ofiary za grzech, wymagający większego zaangażowania od ofiarującego, ponieważ wiążą się z poważniejszą winą).

Podobnie jest z nami dzisiaj oraz z ludzkością w Królestwie. Najpierw doceniamy dar pojednania, a następnie oddajemy się na służbę Bogu. Potem otrzymujemy oczyszczenie z niezamierzonych grzechów, gdy się zdarzają, oraz karcenie za bardziej zawinione grzechy, gdy staramy się kroczyć wąską drogą w większej czystości. Proces ten będzie miał zastosowanie również do ludzkości w przyszłości, w jej postępie na gościńcu świętości w Królestwie.

Poświęcenie kapłaństwa

Przepisy dotyczące ofiar kończą się wraz z zakończeniem siódmego rozdziału Księgi Kapłańskiej. Aby Przybytek mógł spełniać swoją funkcję, konieczne było jednak jeszcze jedno: kapłaństwo, które miało zająć się składaniem ofiar. Proces ustanowienia kapłaństwa został opisany w Księdze Kapłańskiej 8. Aaron miał zostać arcykapłanem, a jego synowie mieli pełnić funkcję podkapłanów.

Aaron reprezentuje Jezusa, który przez 3,5 roku swojej służby był przygotowywany do roli naszego arcykapłana w chwale po swoim wniebowstąpieniu. Jego synowie, ustanowieni podkapłanami, reprezentują klasę Kościoła, która rozwinęła się w Wieku Ewangelii, aby stać się „kapłanami Boga i Chrystusa”, mającymi na celu pojednanie ludzkości z Bogiem podczas Tysiącletniego Królestwa (Obj. 20:6).

Pierwszą ofiarą był „cielec na ofiarę za grzech” (3 Mojż. 8:2). Reprezentuje ona ofiarę Jezusa podczas jego 3,5-letniej służby, która przygotowywała go do roli naszego arcykapłana. Życie cielca reprezentuje życie Jezusa, które zapewnia odkupienie tym, którzy za Nim podążają.

Werset 6 podaje, że Aaron i jego synowie zostali „obmyci […] wodą”. Choć Aaron był niedoskonały, podobnie jak my wszyscy, to pierwsze obmycie wodą umożliwiło mu lepsze reprezentowanie bezgrzesznego Jezusa. Obmycie jego synów można odnieść do Listu do Efezjan 5:26, który mówi o „kąpieli wodnej przez słowo” oraz do Listu do Tytusa 3:5, gdzie mowa jest o „kąpieli odrodzenia”.

Aaron został przystrojony w swoje szaty służby i namaszczony olejem, reprezentującym ducha świętego. Werset 13 mówi, że synowie Aarona również zostali przyozdobieni w szaty służby. Werset 14 wskazuje, że przyprowadzono do nich cielca na ofiarę za grzech. Aaron oraz każdy z jego synów „położyli ręce swoje na głowie cielca ofiary za grzech”, co miało na celu wskazanie, że cielec poniesie ich grzechy. Oczywiście Jezus nie miał grzechu, jednak niedoskonały Aaron musiał przykryć też swoje grzechy, aby mógł reprezentować Jezusa.

Werset 18 informuje, że następnie został przyprowadzony baran przeznaczony na ofiarę całopalną. Kapłani położyli również na nim ręce, a wersety 19-20 wskazują, że baran ten został ofiarowany i spalony. Jeśli cielec reprezentował 3,5-letnią służbę Jezusa, to być może baran, który pojawił się po nim, oznacza bardziej konkretnie ostateczne oddanie życia pod koniec Jego służby. W wersecie 22 i kolejnych pojawia się drugi baran, określany jako „baran ofiary wyświęcenia”. Kapłani kładli ręce na tym zwierzęciu, aby podkreślić swoją identyfikację z nim. Baran poświęcenia był ofiarą spokojną, reprezentującą poświęcenie Jezusa oraz Kościoła w trakcie ich ofiarniczego życia.

Werset 23 wskazuje, że część krwi tej ofiary została umieszczona na prawym uchu, prawym kciuku i prawym dużym palcu u nogi Aarona, co sugeruje poświęcenie jego oraz tych, którzy służyli pod jego kierownictwem, aby mogli słuchać, działać i kroczyć Bożymi drogami. Werset 26 mówi, że z kosza wyjęto placek przaśnego chleba, placek z oliwą oraz opłatek. Symbolizują one, że Jezus i Kościół będą bezgrzeszni, namaszczeni duchem Bożym i będą mogli spodziewać się niebiańskiej chwały.

Te trzy elementy, wraz z tłuszczem ofiary, symbolizującym gorliwość, oraz prawą łopatką, reprezentującą gorliwy wysiłek w służbie, były potrząsane przed Bogiem, aż do momentu, gdy Mojżesz je zabrał. To przypomina, jak Jezus i Kościół ofiarowują się Bogu, aż do zakończenia naszej służby na ziemi.

Werset 33 stwierdza, że ceremonia poświęcenia trwała siedem dni: „Od wejścia do Namiotu Zgromadzenia nie odejdziecie przez siedem dni aż do dnia, gdy wypełni się czas waszego wyświęcenia; gdyż siedem dni trwać będzie wasze wyświęcenie”. Najwyraźniej wskazuje to na siedem okresów Wieku Ewangelii, które odpowiadają siedmiu zborom przedstawionym w Księdze Objawienia, rozdziałach 2 i 3.

Ezechiel 44

W rozdziałach 40-48 Księgi Ezechiela znajduje się dziewięciorozdziałowa wizja Tysiącletniego Królestwa, która zamyka tę Księgę. W rozdziale 44 pojawia się wzmianka o kapłaństwie, symbolizującym zwycięski Kościół, który pełni rolę kapłanów dla ludzkości w Królestwie. Werset 15 mówi: „Lecz kapłani lewiccy, synowie Sadoka, którzy pełnili służbę w mojej świątyni, gdy synowie izraelscy odstąpili ode mnie, mogą zbliżać

się do mnie, aby mi służyć. Będą stać przede mną, aby mi ofiarować tłuszcz i krew – mówi Wszechmocny Pan”. Będą oni pełnić służbę w Bożym przybytku, w niebiańskim Królestwie.

Wcześniej, w Ezechiela 44:10-11, wspomniani są Lewici, którzy nie byli tak wierni. Zostaną oni ocaleni i powierzona im zostanie służba pomocnicza w świątyni. „Lewici, którzy oddalili się ode mnie […], gdy Izrael odstąpił ode mnie, poniosą karę za swoje winy. Będą pełnili służbę w mojej świątyni jako odźwierni i słudzy przybytku. Będą oni dla ludu zarzynali zwierzęta na ofiarę całopalną i rzeźną i będą na usługi ludu”. Wydaje się, że reprezentują oni klasę Wielkiego Grona, która zostanie ocalona i otrzyma służbę „w [niebiańskiej] świątyni jego” (Obj. 7:15).

Odpowiedzialność za „bramy” może łączyć się z Objawieniem 21:12, 27, gdzie aniołowie nadzorują każdą bramę Nowego Jeruzalem, aby upewnić się, że tylko pokutujący wchodzą do środka. Fakt, że Lewici będą „pełnili służbę w Jego świątyni”, sugeruje, iż będą uczestniczyć w niebiańskiej chwale.

W ten sposób Chrystus i Kościół będą służyć ludzkości w Królestwie jako kapłani. Z wysokości swojej niebiańskiej chwały pojednają ludzi z Bogiem i przyniosą ludzkości wieczne błogosławieństwa.

kapłaństwo